

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Josephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Sect. 3. Satisfit oppositarum sententiarum argumentis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

carnalis, & dictus fuisset Christus natus ex coitu illicito.

XVIII.

Quod addit Caietanus verisimile est: Josephum sponsum cum Mariâ sponsâ in montana ascendisse ad domum Elizabeth, ibique cum eâ mansisse, non coheret, habetque aliquam implicitiam: Nam si necdum nupserant, nec cohabitabant, quomodo ergo potuerunt honestè simul peregrinari, ibique tamdiu commanere? Deinde quid est cohabitare nisi ita commanere? Aut si non ascendit & necdum domi habitaverat, quomodo in reditu imprægnata apparens, potuit suspicionem & notam viciosæ copulæ vitasse?

Probatur quintò efficacissimè, quia si tunc quando inventa est Maria habens in utero necdum erant inter illos nisi sola sponsalia de futuro, quorsum fuisset Joseph tam anxius pro eâ dimittendâ, & quidem occultè, quandoquidem omni tempore, & apud omnes gentes, sponsalia nuda per simplicem fornicationem dirimi notum sit?

XIX.

Probatur sextò, quia si quando Beata Virgo inventa est in utero habens, inter illum & D. Josephum non fuerunt nisi sponsalia de futuro: vel jam cohabitaverant, vel tantum postquam Josepho cogitanti eam dimittere eo quod gravida apparet, dixit Angelus noli timere accipere Mariam conjugem tuam, hoc est post tres menses quibus profecta in Montanâ ad cognatam abfuit etiam ab oculis Joseph: Non primum: Cum authores tertie sententiæ teneant, non fuisse moris apud istam gentem ut nuptiæ statim introducerentur ad cohabitationem, sed expectare debuisse solemnitatem nuptiarum, quam perficiebat benedictio Sacerdotalis, conventus amicorum & propinquorum, cum quibus solemniter introducebatur nupta ad sponsum: Quibus ergo horum credemus? si horum alterutris credendum esset, certè postremis potiùs crederem quàm primis: Quis enim admittat in populo Religioso & timente Deum, talem morem, melius talem abusum contra omnem honesti rationem, qualem invehant illi primi qui dicunt cohabitasse Judæos sponsis cum solis sponsalibus de futuro? Et Deus immortalis!

quàm plena periculi fuisset hæc alea sponsam juvenem ante conjugium initum committi sponso, eique cohabitare eo tempore toto quo sponsalia illud præcedere solent, & tunc quando maximè fervet amor? ergo postremis fides adhibenda potius, quàm primis, quia in eo quod asserunt plus est honestatis: non tamen etiam secundum, qualis enim fuisset existimatus D. Josephus, qui sponsam post trium mensium absentiâ in reditu gravidam cum evidentia apparentem in uxorem accipere voluisset? Qualis Virgo? nonne fornicaria? Qualis filius? nonne spurcius ab omnibus habitus fuisset? quid clarius?

Quæres cur ne septimanâ, ne die, neve momento quidem ante matrimonium voluerit Spiritus sanctus fecundare Virginem? poterat enim, & exiguitas illa temporis nil impedisset quin Maria & Jesus à nota infamiæ liberi fuissent. Respondeo primò, cur Deus seu Spiritus sanctus hoc affectasset? Respondeo secundò, non tantum ab hoc conjugio removenda est omnis suspicio infamiæ, sed etiam immodestæ seu immoderationis: quare etiâ non decuit ut statim ac juncti fuerunt, Beata Virgo annunciaretur ab Angelo ac conciperet ut præcisè expleto nono conjunctionis mense pareret, ne viderentur cito in libidinem ruisse. Respondeo tertio, id divino factum consilio, ut scilicet Divus Josephus Christi verus Pater evaderet, idque strictissimo modo, maximèq; ad Patrem generatione appropinquante, ut explicabimus Tractatu sequenti: Sic Deus curavit Divum Josephum sublimare.

SECTIO III.

Satisfit oppositarum Sententiarum argumentis.

PRæcedenti Sectione earum Sententiarum absurditates palam fecimus, quibus nostra gravissimis suis argumentis communita, firmior evasit: ne tamen vel minimus cuiquam de ejus certissimâ veritate restet scrupulus, earumdem oppositarum Sententiarum

tiarum argumenta Sectione primâ adducta hîc diligemus, ut sic nostræ assertioni fides sit plenissima & abundantissima.

XXII. Ad ea quæ adducta sunt pro primâ parte primæ Sententiæ ex Matth. c. 1. vers. 18. & vers. 20. quod scilicet Beata Virgo tunc desponsata tantum dicatur, non verò nupta, satisfactum est Sect. præcedenti num. 11. 12. & 13.

XXIII. Ad primum pro secundâ parte e jusdem primæ sententiæ sumptum ex illis verbis Matth. c. 1. vers. 18. *Antequam convenirent, inventa est in utero habens*, solutio est in illis quæ habentur sectione præcedenti num. 12. ad quæ pro vitandâ repetitione remittimus.

XXIV. Ad secundum, Respondeo illud, & nollet eam traducere non significari de loco in locum, de templo vel domo paterna in suam ducere, ut intendit ista sententia, sed significat infamare, divulgare, inhonorare, & ut adulteram publicare: ita omnes expositores post Origenem hom. 1. de diversis, & Divum Augustinum epist. 54. eodem modo sumitur idem verbum *traducere* Sapientiæ cap. 4. vers. 20. *Et traducent illos ex adverso iniquitates ipsorum*, eodem modo Livius lib. 2. ubi de Volscis loquens publico consilio ac voce præconis à spectaculis profcriptis. *Vos, inquit, Volsci omnibus civibus, peregrinis populis, spectaculo abeuntes fuisse, vestras conjuges, vestros liberos traductos per ora hominum.* Et est certa traditio si vis verbi Græci *para diemasiitai* consideretur: vox enim illa significat exemplum statuere, publicæ infamæ exponere: innuunt idem quoque hæc verba: *Cum esset justus, &c.* quibus redditur ratio cur noluerit eam D. Josephus inventam gravidam antequam convenirent, traducere, sed prætulit eam occultè dimittere: non enim magna fuisset justitia illam ob istam causam nolle ad convictam recipere, quis non idem fecisset? sed magna fuit justitia id fecisse quod nullus alius fecisset, abstinuisse ab accusatione, ne fortè innocens esset, & elegisse eam occultè dimittendo, id est exulando, rem totam divinæ Providentiæ committere.

XXV. Ad tertium ex Caietano futile est, non enim dicitur domus, in quam re-

versa est B. Virgo post visitatam cognatam, sua, quod ipsa sola in eâ habitaret necdum juncta Josepho, sed dicitur sua, quia non aliena; aliena autem non fuit, quæ domus viri seu mariti sui fuit.

Ad quartum adhuc inane est, Respondeo enim Beatam Virginem & Divum Josephum in eadem domo habuisse diversos lectos, & ut credibile est in diversis locis, ideoque potuisse Angelum Josepho non audiente & inscio, vel eo dormiente, aut tunc absente, vel in suâ officinâ operi suo intento, Deiparæ apparuisse & cum illâ eos, quos refert Evangelium, sermones miscuisse.

Ad id quod adjicitur potuisse hanc sententiam artifice suis authoribus, quod magis faceret apud infideles ad fidem virginæ partus, Respondeo quæ hoc cogitarunt decepti sunt: nam si infideles manent tales, nec sic credent Virginem concepisse: si verò ad Dei verbum convertantur, tam facile consentient quàm nos, quod sicut Virgo ex Dei dono manens Virgo concipere potuit, ita ex eodem Dei dono, cum viro vivens virgo manere.

Ad argumenta pro secundâ parte secundæ sententiæ, hæc utitur iisdem argumentis ferè quibus nos, quod scilicet Divus Josephus licet esset tantum sponsus non maritus, tali tamen modo erat Virgini aptandus: si verò ad Dei addici posset ob honorem Virginis & filii ejus: atque adeò dum hic conceptus est, debuerit illa esse domi habitare: ut etiam dicimus in nostrâ. Sed ineptè: nec enim ea est congruentia in cohabitatione simpliciter desponsatorum que in maritatorum, ut proinde quoad hoc non possit simpliciter sponsus aptari sponsæ ut maritus conjugi, ut patet.

Quoad auctoritatem D. Hieronymi, illud *penè licentiâ maritali*, facile explicatur dicendo quod per hoc nihil detrahe re voluit de veritate mtrimonii & mariti, sed tantum de licentiâ maritali, quam utique nunquam sibi arrogare voluit D. Josephus, ut alii mariti, ob propositum & votum perpetuæ continentie: quoad illud verò *futura uxoris*, dicendo non negari à Hieronymo

nymo fuisse uxorem de presenti, non tamen pronunciari uxorem de presenti, sed tantum de futuro, quia videbatur non amplius futura seu abjicienda, eo quod antequam convenissent inventa fuerat habens in utero.

XXX. Quoad D. Chryostomum fatendum est illum in eâ opinione fuisse, quod talis esset mos apud Judeos, ut sponsæ à sponsaliorum tempore in sponsorum domibus haberentur, usque ad tempus nuptiarum: sed videtur Divus Chryostomus deceptus & consequenter alii qui eum sunt secuti in exemplo de filiabus Loth ex cap. 19. Genesis, quo istum morem probari existimavit: Etenim cum Angeli, quos Loth hospitio exceperat, ei dixissent: *Habes hic quempiam tuorum generum? aut filios, aut filias, omnes qui tui sunt educ de urbe hâc, delebimus enim locum istum?* Subdit mox Scriptura. *Egressus itaque Loth loquutus est ad generos suos, qui accepturi erant filias ejus, & dixit, surgite & egredimini de loco, quia delebit Dominus Civitatem hanc, Viden' quomodo Loth dicitur egressus ut loqueretur ad generos suos qui accepturi erant filias ejus: non ergo tunc habitabant in domo ejus cum filiabus suis. Ad ceteros Patres scilicet Euthymium & D. Bernardum pro illâ opinione citatos, cum Divus Chryostomum sequantur, nihil habemus addendum ad responsionem præcedentem.*

XXXI. Ad argumenta tertie Sententiæ Respondeo ad primum ex Genesis cap. 19. de filiabus Loth, ubi illi qui erant eas accepturi dicuntur ejus generi hanc locutionem esse accipiendam in sensu commodo: generi autem qui accepturi sunt filias alicujus manifestè sunt generi futuri, non verò de presenti: ita Dionysius Carthus, in hunc locum ex Eusebio. Constat utique ex Divo Hieronymo apud eundem Carthusianum dicentem, ut sequitur: *Hebraica veritas habet, locutus est Loth ad sponso qui accepturi erant filias suas virgines. Ergo filia necdum erant maritata.* Ita Divus Hieronymus ex textu Hebraico originali.

XXXII. Ad secundum ex Genesis cap. 29. de Jacob & Rachele quod scilicet Rachel non fuerit introducta ad Jacob, sive

pro ipsâ per fraudem soror ejus Lia, nisi postquam vocatis multis amicorum turbis ad convivium fecisset nuptias; nec de facto ei actu tradita, quamvis jam præfata pro illâ peracta essent nisi post hebdomadam unam; Respondeo nescio quomodo id possit adducere ad suum intentum P. Escobar: cum manifestum sit ex capite citato Genesis, Jacob apud Laban Patrem Rachelis in eadem domo cum ipsâ habitasse non solum ante conventum illum amicorum, sed totis septem annis quibus servivit pro ipsâ, ei pro hâc servitute promissâ. Secundò, manifestè hallucinatus est Pater Escobar, qui verba illa, *Vespere filiam suam Liam introduxit ad eum*, quæ intelliguntur de introductione ad thorum, ut patet, accepit pro introductione ad cohabitationem. Nec etiam ex hoc quod non est ei de facto tradita Rachel post sororem suam Liam, nisi expletâ hebdomadâ unâ, potest colligi iste mos assertus à Patre Escobar: Sed id inde provenit quod cum supposita fuisset in locum Rachelis Lia, ac propterea hujus tunc nuptiæ solemnes essent, quæ tunc temporis durabant per septem dies, ut constat, ex lib. Judic. cap. 14. fuisset indecorum, & contra omnem honestatem intra dies nuptiales unius, aliam superinducere: aliis exemplis Sect. 1. hujus capituli pro hoc more probando congestis non immoror, quandoquidem minus urgere quam præcedentia, vel ex hoc colligere licet, quod ipse Escobar illorum loca notasse contentus fuerit.

Ad secundum fundamentum hujus tertiæ sententiæ quæ est Patris Escobar, quod scilicet putet Divus Josephum, quando Virgo ei data est in matrimonio, venisse ex oppido Bethleem, ac proinde cum inde venisset nihil cogitans de futuro conjugio, hoc celebrato, eò remeasse vel saltem statim post Beatam Virginem in Nazareth deductam, eò se contulisse, ut ibi de rebus ad se pertinentibus disponeret: ac interim Virginem in Nazareth Angelicum nuncium recepisse, & Verbum divinum concepisse: Respondeo etiam dato quod Divus Josephus Bethleemites fuisset, quod non, ut ostendimus part. 1. tract. 2. cap. 14. sect. 1. Quare non

non potuisset cum uxore sua illac transire, ibique sua agere, ac illis peractis una cum ea in Nazareth recta tendere: Nunquid hoc verosimilius est quam istud?

SECTIO IV.

Quo mense, quove die hoc matrimonium celebratum fuerit?

XXXIV. **P**rima Sententia est illorum qui volunt hoc matrimonium celebratum fuisse decima nona Martii, quia isto die Ecclesia celebrat festum S. Josephi; utpote paulo & sufficienter ante verbi Conceptionem in Virgine, propter quam solum hoc matrimonium ordinatum est a Deo, sex scilicet vel septem diebus ante eandem conceptionem: non enim, inquit illi, apparet ulla ratio propter quam isto die Ecclesia Festum D. Josephi instituerit potius quam alio, verosimilior hanc, a qua omnis felicitatis ejus initium. Sed hanc ratio imbecillis est valde, quia dies obitus est dies cumuli felicitatis ejus, ergo potius existimandum 19. Martii fuisse diem obitus ejus ut in aliis Sanctis, imò in conjugate sua Deipara, cujus dies festus præcipuus, est dies Assumptionis ejus in Cælum.

XXXV. Secunda Sententia est illorum inter ceteros Petri Aurati Ordinis Prædicatorum qui composuit officium de hac desponsatione, quod obtulit Paulo III. Summo Pontifici qui ex variis Authoribus antiquis, ut refert Ferreolus Locrius lib. 6. cap. 4. asserit contigitse 22. Januarii, obtinuitque, ut dicitur, ab eodem Pontifice concessionem, ut eo die celebraretur cum eo officio quod ei obtulerat, quodque consequenter anno 1546. illud eo die cepit Ecclesia Gallicana, quam deinde anno 1555. sequuta est Ecclesia Atrabatenensis in Belgio, licet illud remisit ad diem 23. sequentem, fortè propter aliquod impedimentum die præcedenti: Vide pro hoc Ferreolum Locrium citatum, qui refert litteras dicti Petri Aurati ad Summum Pontificem. *Caribagenam* tomo 4. lib. 18. homil. 9. Anthonium

Balinghem in *Kalendar*. Deipar. ad 22. Januarii. Tossanum Bridoul lib. cui titulus Gallicè *Le Triomphe Annuel de Nostre Dame*.

Tertia sententia, & quæ mihi magis placet, est has nuptias contigisse mense Decembri, idque non longè ab initio: ita Christophorus à Castro Hist. Deip. cap. 4. & alii: & colligitur ex Sancto Evodio Apostolorum contemporaneo apud Nicephorum lib. 2. Histor. cap. 3. ubi docet Beatam Virginem cum Divo Josepho mansisse (utique nuptam) quatuor mensibus intellige circiter, æquæ ab Angelo annunciare ut, & Verbum Dei in castissimis conciperet visceribus. Cùm enim annunciata fuerit ad finem mensis Martii scilicet vigesima quinta die, ut constat; initium autem Decembris ascendendo sit quartus mensis circiter ante vigesimam quintam Martii, sequitur ex sententiâ Sancti Evodii & Nicephori tunc desponsatam seu nuptam fuisse.

Cæterum probatur hæc nostra sententia hæc solidissima ratione, quod scilicet Beata Virgo tradita fuerit à Sacerdotibus Divo Josepho quando ipsa exivit è Cætu Virginum apud Templum degentium, eo modo quo diximus hoc Tractatu c. 3. Cùm enim ipsa trimula oblata fuerit in Templo à Parentibus, ibique undecim annis manserit: ad finem autem ultimi anni mansionis ejus ibidem dum Sacerdotes agerent de eâ in matrimonium collocanda, instaret solemne festum Encensiorum, seu Dedicationis Templi, quæ solemnitas incipiebat à 25. mensis Cassen, idest Novembris, & durabat octo diebus continuis, sicque terminabatur tertiâ Decembris, ut colligitur ex primo Machabæorum cap. 4. vers. 59. videretur omninò quod à Sacerdotibus captata sit hujus sanctæ Solemnitatis occasio, quia nimirum in illâ concursus erat venientium Jerosolymam ad diem festum: sic enim facillè intelligitur quo modo potuerit convocatio fieri, ac indici conventus virorum non nuptorum ex Tribu Judâ, ibique Divus Josephus ex Nazareth adfuisse, ut cum virgibus suis venirent ad Altare juxta præscriptum Oraculi, eiq; Virgo de templo tunc exitura tradi: quod aliàs quomodo